

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/90/2014
Identifikačné číslo spisu: 8013201091
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2016
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8013201091.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: AGROFARMA STROPKOV s.r.o., so sídlom Bokšanská ulica 2113, 091 01 Stropkov, IČO: 46 660 381 (pôvodne MEDOVNÍK BRANISKO, s.r.o., so sídlom Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, IČO: 46 660 381), právne zastúpený JUDr. Monikou Ilčíšínovou, advokátkou so sídlom Vranov nad Topľou, Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, proti žalovanej: Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, 842 13 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo dňa 19. septembra 2013, č. 2952/2013, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/47/2013-86 zo dňa 16. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/472013-86 zo dňa 16. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti „rozhodnutia“ žalovanej č. 2952/2013 zo dňa 19.09.2013, ktorým žalovaná zmenila prvostupňové rozhodnutie č. 2012/1114-334/2/So zo dňa 16.07.2013, ktorým Regionálna veterinárna a potravinová správa Košice - Mesto uložila pokutu 1500 €.

Krajský súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia, že pri svojom závere jednoznačne vychádzal zo zisteného skutkového stavu prvostupňovým správnym orgánom na úseku kontroly potravín, ktorého pracovníci inšpekcie Regionálnej a veterinárnej potravinovej správy Košice pri vykonaní cielenej úradnej kontroly potravín č. 255 zameranej na zvýšenie účinnosti a efektívnosti úradných kontrol v obchodnej sieti mimo pracovnej doby a cez víkendy zistili u žalobcu porušenia jeho povinností ako prevádzkovateľa

prevádzkarne. Predaj cukrárenských výrobkov v Supermarkete FRESH, Vážecká ul. 8, Košice, tak ako bolo uvedené v Zázname z vykonanej kontroly zo dňa 17.03.2013 a dodatočnej úradnej kontroly z 10.05.2013. Za tieto porušenia konkrétnych ustanovení zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách v spojení s článkami Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady bola za správny delikt žalobcovi uložená pokuta vo výške 1500 €.

Žalovaná ako odvolací orgán sa stotožnila so zisteným skutkovým stavom uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu, avšak zmenila iba výrokovú časť prvostupňového správneho orgánu čo sa týka odôvodnenia uloženia pokuty podľa tzv. absorpčnej zásady za správny delikt najprísnejšie postihnuteľný s dôrazom na ustanovenie § 46 a 47 ods. 2 Zákona o správnom konaní s poukazom na právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 8Sžo/28/2007. Odvolací orgán zároveň vo výroku svojho rozhodnutia vypustil ustanovenia zákona č. 152/1995 Z. z., ktoré prvostupňový správny orgán uviedol vo výrokovej časti navyiac (nedostatky v dokumentácii) a doplnil skutočnosti, ktoré prvostupňový správny orgán vo výroku neuviedol (nespolupráca s orgánmi úradnej kontroly).

Krajský súd bol toho názoru, že prvostupňový správny orgán postupoval v predmetnom konaní správne a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákonných noriem a na základe týchto ustanovení po dostatočnom zistení skutkového stavu rozhodol o uložení pokuty žalobcovi za porušenia, ktorých sa dopustil.

Pokiaľ išlo o námietky žalobcu, že na základe vykonanej kontroly a následne dodatočnej kontroly a zistených nedostatkov z nich dôvodí tým, že výpis z obchodného registra spoločnosti je v sídle jeho spoločnosti, tak túto námietku považoval za nepodstatnú, pretože žalobcovi kládli správne orgány za vinu nepredloženie dokladov o identifikácii prevádzkovateľa a jeho oprávnenie na vykonávanie tejto činnosti - rozhodnutia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva o udelení súhlasu na uvedenie priestorov do prevádzky. Podľa krajského súdu bolo povinnosťou žalobcu ako prevádzkovateľa prevádzkarne Supermarket FRESH, Vážecká 8, Košice predložiť doklady potrebné k podnikateľskej činnosti v súlade s ustanovením § 20 ods. 8 písm. b/ Zákona o potravinách, pričom ako vyplynulo zo Záznamu o kontrole zo dňa 17.03.2013 tieto doklady žalobca nepredložil. Dokonca tieto doklady nepredložil konateľ spoločnosti ani na základe opatrenia inšpektorov RVPS Košice-mesto do termínu vykonania dodatočnej úradnej kontroly potravín do 10.05.2013. V termíne 25.03.2013 o 09:00 hod, kedy sa mal dostaviť zástupca prevádzkovateľa za účelom predloženia chýbajúcich dokladov, čo nespĺnil. Preto argumentácia žalobcu, že na prevádzkarni disponovala predavačka pokladničnými blokmi z registračnej pokladne, na ktorých bola uvedená spoločnosť MEDOVNÍK BRANISKO, s.r.o., Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, IČO: 46 660 381 bola podľa krajského súdu nepostačujúca.

Ohľadom námietky žalobcu, že jeho spoločnosť nemala žiadnu zákonnú povinnosť v súlade s § 6 a nasl. ustanovení zákona č. 152/1995 Z. z. ohlásiť príslušným kontrolným orgánom zriadenie prevádzkarne, dospel krajský súd k názoru, ako ho vyslovil prvostupňový správny orgán a teda, že neohlásením prevádzky na účely registrácie sa žalobca dopustil porušenia ustanovenia § 4 ods. 1 a § 6 ods. 1 Zákona o potravinách. Z uvedených ustanovení jednoznačne vyplýva povinnosť prevádzkovateľa oznámiť podľa osobitného predpisu orgánu úradnej kontroly každú prevádzkareň podliehajúcu jeho kontrole, ktorá vykonáva činnosť na akomkoľvek stupni výroby, spracúvania a distribúcie potravín na účely registrácie.

Námietku žalobcu, že jeho obchodná spoločnosť neprevádzkuje prevádzkareň na predaj tovaru nachádzajúcu sa na Vážeckej ul. č. 8 v Košiciach, ale táto je registrovaná na obchodnú spoločnosť Labaš s.r.o. vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú, pretože z listinných dôkazov predložených obchodnou spoločnosťou Labaš s.r.o., Košice mal súd preukázané, že na základe Zmluvy o výpožičke priestorov na užívanie, z ktorej jednoznačne vyplýva, že požičiavateľom priestorov je spoločnosť Labaš s.r.o., Textilná 1, 040 01 Košice a vypožičiavateľom priestorov je spoločnosť MEDOVNÍK BRANISKO s.r.o., Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, pričom predmetom zmluvy boli priestory v objekte OC VAŽEC, Vážecká 8, Košice a účelom užívania je predaj lahôdkarského a cukrárenského tovaru spoločnosťou MEDOVNÍK BRANISKO s.r.o.

Z uvedeného vyplýva, že povinnosť registrácie jednoznačne vyplývala žalobcovi a nie obchodnej spoločnosti Labaš s.r.o., Košice ako to žalobca v žalobe tvrdil.

Pokladničné bloky, na ktoré žalobca v žalobe poukázal sú dokladom o vykonaní predaja a tieto sú smerodajné pre daňové úrady pre ich kontrolnú činnosť.

Z vyššie uvedených skutočností ďalej vyplýva aj to, že žalobca nevykonával v priestoroch prevádzkarne Vážecká ul. 8, Košice ambulantný predaj, ale riadny predaj lahôdkarského a cukrárenského tovaru, čo nezodpovedalo tvrdeniam žalobcu v žalobe v bode IV.

Námietka žalobcu o uložení pokuty aj za porušenia, ktorých sa žalobca nedopustil, resp. porušení, ktoré po vykonaní kontroly zo 17.03.2013 odstránil, krajský súd uviedol, že žalobcovi bola uložená pokuta v súlade s tzv. absorpčnou zásadou a to za najprísnejšie postihnuteľný správny delikt, v súlade s tým, čo uviedla žalovaná a to, že zodpovednosť prevádzkovateľa - žalobcu za protiprávne konanie následným odstránením nedostatkov nebolo možné brať ako ich neexistenciu - teda absenciu, ale len ako splnenie nápravného opatrenia, a preto súd súhlasil so záverom správnych orgánov, že úhrnná pokuta bola uložená za jednoznačné nesplnenie opatrenia č. 1 - za nepredloženie chýbajúcich dokladov - doklady o identifikácii subjektu, tovaru, registrácii, prevádzky spôsobom a v lehote určenej zamestnancami úradnej kontroly a nesplnenie opatrenia uložené orgánom úradnej kontroly, čo vyhodnotil správny orgán správne ako sťažovanie a marenie výkonu kontroly. Absorpčná zásada tkvie v absorpcii sadzieb za ostatné správne delikty a správny orgán ukladá pokutu za najzávažnejší správny delikt.

Podľa názoru krajského súdu v žiadnom prípade nešlo o uloženie pokuty v rozpore so zákonom, ani neadekvátne, pretože u žalobcu išlo o porušenie takých základných zásad v oblasti potravinárskej výroby a distribúcie, ktoré v prípade dlhodobého neodstránenia mohli ohroziť zdravie spotrebiteľov. Preto súd považoval uloženie pokuty za adekvátne, ktorá nevybočila z medzí ustanovených zákonom a táto bola uložená z dôvodu spáchania viacerých správnych deliktov a po jednoznačnom preukázaní najzávažnejších porušení v tejto oblasti.

V tejto súvislosti krajský súd argumentoval poukazom na ustanovenie § 245 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého súd nie je oprávnený posudzovať účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, ktoré správny orgán na základe správnej úvahy vydal. Je oprávnený posudzovať iba to, či správny orgán pri aplikovaní správnej úvahy pri ukladaní takejto pokuty nevybočil zo zákonných medzí a hľadísk. Ako vyplýva z vyššie citovaného ustanovenia § 28 ods. 4 písm. g/ Zákona o potravinách je možné za delikt spáchaný žalobcom uložiť pokutu od 1000 € až do výšky 100 000 €. Pokuta 1500 € sa nachádza v tomto zákonom stanovenom rozpätí, v jeho dolnom pásme. Správny orgán pri rozhodovaní o výške pokuty dostatočne prihliadal na všetky okolnosti prípadu.

Z vyššie uvedených dôvodov preto s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách, ako aj v súlade s Nariadením Európskeho Parlamentu a Rady č. 882/2004, ktorý dohliada nad jej plnením na území Európskej únie a v neposlednej miere v zmysle ustanovení Správneho poriadku súd je toho názoru, že správne orgány postupovali v predmetnej veci v súlade s týmito ustanoveniami citovaných zákonov i nariadenia.

V priebehu správneho konania mal žalobca priestor a možnosť odstrániť všetky porušenia zákonných ustanovení, avšak tento nepredložil potrebné doklady, nespolupracoval s kontrolnými orgánmi a nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by vyvrátili závažnosť jednotlivých porušení povinností zo strany žalobcu voči kontrolným orgánom.

Zároveň krajský súd konštatoval, že žalovaná sa v rozhodnutí dôsledne vyjadrila ku všetkým námietkam žalobcu uvedených v odvolaní a uviedla, že uloženie pokuty prvostupňovým správnym orgánom za porušenia jeho povinností bolo zákonne a správne, s ktorým záverom sa stotožňuje aj súd. Súd musí zdôrazniť aj tú skutočnosť, že žalovaná odôvodnila dôkladne aj výšku a dôvody uloženej pokuty s poukazom na závažnosť jednotlivých porušení na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a následného vyvodenia správnych právnych záverov, o čom nemá súd žiadne pochybnosti.

Na základe uvedených skutočností senát krajského súdu žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pretože dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade so zákonom. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a vzhľadom k tomu, že žalobca nemal v konaní úspech a žalovaná aj pri úspechu nemá právo na náhradu trov konania, rozhodol tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vráti jej vec na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu odvolací súd priznal právo na náhradu trov konania.

Svoje odvolanie odôvodnil tým, že hoci prvostupňový súd dospel k záveru, že sa stotožňuje rovnako ako odvolací správny orgán s tým názorom, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s platnými ust. zákona a na základe týchto ustanovení po dostatočnom zistení skutkového stavu rozhodol o uložení pokuty žalobcovi za porušenia, ktorých sa dopustil, s týmto názorom sa nestotožňuje a trval na svojom doterajšom písomnom vyjadrení (odvolania) zo dňa 06.08.2013, pretože mal za to, že nebol dôvod na uloženie pokuty za nepredloženie dokladov, pretože súd nesprávne vec posúdil, keď vyslovil názor, že žalobca sa dopustil porušenia ust. § 4 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona o potravinách, z ktorých jednoznačne vyplýva povinnosť prevádzkovateľa oznámiť podľa osobitného predpisu orgánu úradnej kontroly každú prevádzkareň podliehajúcu jej kontrole, ktorá vykonáva činnosť na akomkoľvek stupni výroby, a teda nesúhlasil ani s názorom, že táto povinnosť registrácie jednoznačne vyplývala žalobcovi zo zákona a nie obchodnej spoločnosti LABAŠ s.r.o., Košice.

Ďalej žalobca uviedol, že ostatné požadované doklady boli predložené kontrolnému správnenému orgánu (doklady o odbornej a zdravotnej spôsobilosti zamestnancov, evidencia o čistení a upratovaní vedená pravidelne ..., výpis z OR žalobcu sa nachádzal v sídle).

Žalobca ďalej uviedol, že podľa jeho názoru v tomto konaní neprevádzkuje prevádzkareň na predaj tovaru nachádzajúcu sa na Vážeckej ul. 8 v Košiciach, ale táto prevádzkareň je registrovaná a zároveň aj ohlásená na jej prevádzkovateľa a to obchodnú spoločnosť LABAŠ s.r.o. Žalobca teda nemal povinnosť v súlade s § 6 a nasl. zákona č. 152/1995 Z. z. ohlásiť príslušným kontrolným orgánom zriadenie prevádzkarne, nakoľko mu žiadna zákonná povinnosť v tomto smere nevznikla, pretože túto zákonnú povinnosť mala obchodná spoločnosť LABAŠ s.r.o., s ktorou na základe zmluvného vzťahu je vykonávaný a realizovaný predaj tovarov prostredníctvom elektronickej registračnej pokladnice (ďalej len „ERP“), ktorá je zo strany žalobcu prihlásená v súlade so zákonom na príslušnom daňovom úrade na ambulantný predaj a takto to sčíta aj príslušný daňový úrad, ktorý pri prihlasovaní ERP nemal žiadne námietky, teda z uvedeného vyplýva, že ak je realizovaný predaj žalobcovho tovaru z jeho samostatného skladu tovarov, teda nejedná sa o tovar spoločnosti LABAŠ s.r.o., teda prostredníctvom jeho ambulantnej ERP na jeho PJ, tak v konečnom dôsledku na pokladničnom lístku, ktorý je vydávaný spotrebiteľovi, je uvedené „ambulantný predaj“ (príp. prenosná pokladnica), ktorý realizuje, prostredníctvom žalobcu a s uvedením žalobcovho IČ-a, čo nie je v rozpore so žiadnym zákonom a k takejto problematike zaujal stanovisko aj daňový úrad, kde uviedol, že z daňových zákonov, ktoré sa zaoberajú ambulantným predajom, ako aj vyhl. o ERP č. 55/94 Z. z. nevyplýva povinnosť pri ambulantnom predaji uvádzať miesto momentálnej prevádzky.

Žalobca poukázal na ust. § 16 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v ktorom sa uvádza povinnosť vyhotoviť pre spotrebiteľa doklad, ktorý musí obsahovať obchodné meno a sídlo spoločnosti + adresu prevádzkarne. Adresa prevádzky sa však uvádza iba v prípade, ak je iná ako miesto sídla spoločnosti, resp. miesto podnikania a prevádzka má trvalý charakter (§ 7 ods. 3 Obeh. zák).

Uviedol, že obdobný postup sa uplatní aj v prípade, ak nejde o trvalé miesto predaja, ale ide o dve miesta, na ktorých dochádza k evidovaniu tržieb v odlišnom čase. V takomto prípade je možné používať jednu pokladnicu, pričom v knihe ERP budú uvedené dve predajné miesta a takáto ERP sa bude používať a označovať ako prenosná. Ak však nejde o trvalé miesto predaja, je to možné charakterizovať ako

pojazdnú ambulantnú predajňu, t.j. prevádzkovú jednotku s pohyblivým stanovišťom, resp. ako oficiálnu formu zásobovania v sídlach, bez vybudovanej stacionárnej siete maloobchodu, a preto ako predajné miesto sa v knihe ERP uvedie „Ambulantný predaj“.

Na základe hore uvádzaných skutočností má žalobca za to, že neporušil toto ust. Zákona, a preto nebol dôvod na uloženie pokuty vo výške 1500 €, teda podľa § 28 ods. 4 písm. g/, kde je možné uložiť pokutu za zistené nedostatky od 1000 € až do 100 000 €, táto uložená pokuta nemá preventívny charakter, ale represívny, nakoľko sa jedná o neprimerane vysokú pokutu uloženú za prakticky prevádzkovateľa malej PJ, kde sa vykonáva ambulantný predaj a táto pokuta je v konečnom dôsledku likvidačná vzhľadom na položky, ktoré sú predávané na tejto PJ a vzhľadom k veľkosti prevádzky, ako aj k tomu, že má za to, že v tomto bode nenaplnil znaky skutkovej podstaty uvedenej v cit. ust. zákona o potravinách ako uvádza kontrolný orgán.

Záverom žalobca uviedol, že nie je prevádzkovateľom kontrolovanej PJ a túto skutočnosť viackrát písomne objasnil správnomu orgánu a trval na tom, že žiadne zákonné povinnosti neporušil, pretože prevádzkareň je registrovaná a vo vlastníctve spoločnosti LABAŠ s.r.o., ktorej povinnosťou bolo splnenie všetkých týchto zákonných náležitostí a tieto priestory žalobca užíval len na základe zmluvy o výpožičke nebytových priestorov na dobu neurčitú, a preto nesúhlasil s názorom krajského súdu v tom, že povinnosť registrácie jednoznačne vyplývala žalobcovi a nie obchodnej spoločnosti LABAŠ s.r.o., pretože žalobca nevykonával podľa názoru krajského súdu v priestoroch prevádzkarne Vážecká 8, Košice ambulantný predaj, ale riadny predaj lahôdkárskeho a cukrárskeho tovaru.

Zároveň je žalobca toho názoru, že odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, ako odvolacieho, nemá náležitosti v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho je nepreskúmateľné. Súčasťou základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Iba takéto rozhodnutie je súdom preskúmateľné a účastníkom umožňuje posúdiť správnosť postupu súdu. Keďže odvolací súd nepostupoval pri odôvodnení rozhodnutia v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., obmedzil žalobcu v jeho práve na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku vo vzťahu k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, v dôsledku čoho došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že skutočnosti popísané v odvolaní nemenia zistený stav, skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Žalovaná naďalej trvá na svojom právnom názore, že pri ukladaní pokuty postupovala v súlade so zákonom o potravinách a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Rozhodnutie je zákonné, zrozumiteľné, vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci a obsahuje všetky predpísané náležitosti, vrátane náležitého odôvodnenia výšky pokuty, s ktorým sa stotožnil aj konajúci súd. Žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací s poukazom na § 492 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada,

aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia tak, ako to bolo uvedené v rozsudku krajského súdu, ktorý sa relevantným spôsobom vysporiadal so všetkými dôležitými námietkami žalobcu.

Napadnuté rozhodnutie žalovanej vychádzalo zo správneho posúdenia veci a jej postup bol súladný s týkajúcou sa právnou úpravou. Rovnako zákonne postupoval i súd konajúci v prvom stupni preto Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. a na základe toho sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu a nepovažujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.

Na zdôraznenie argumentácie rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že možno z určitosťou konštatovať, že nebolo rozhodujúce, vo vlastníctve koho sú priestory, čo je v tomto konkrétnom prípade spoločnosť LABAŠ s.r.o. Textilná 1, 040 01 Košice, IČO: 36 183 181, ale podstatné bolo to, kto vykonáva činnosti upravené zákonom o potravinách a osobitnými predpismi, a kto je oprávnený nakladať s tovarom ponúkaným na predaj v týchto priestoroch, a tým bol žalobca, ktorý mal povinnosť registrovať svoju činnosť vykonávanú v dotknutej prevádzkarni a táto činnosť podliehala úradnej kontrole potravín.

Účelom registrácie je totiž umožniť orgánu úradnej kontroly potravín, aby vedel, kde sa prevádzkarne pod jeho kontrolou nachádzajú, čím sa zaoberajú a kto vykonáva túto činnosť.

Odvolací súd dospel k záveru, že pri určovaní výšky pokuty správny orgán vychádzal zo skutočnosti, že neohlásenie prevádzky orgánu úradnej kontroly potravín na účely registrácie, ako aj nedostatky v skladovaní, v prevádzkovej hygiene a dokumentácii, vznikli vlastnou nedbanlivosťou prevádzkovateľa potravinárskeho podniku, preto výška pokuty je adekvátna závažnosti a miere zavinenia protiprávneho konania. Prevádzkareň nebola ohlásená orgánu kontroly potravín ani do dňa vydania rozhodnutia.

Z rozhodnutia odvolacieho orgánu - Štátnej veterinárnej a potravinovej správy SR je zrejmé, že tento správny orgán má za to, že žalobca svojím konaním naplnil viacero skutkových podstát iných správnych deliktov podľa zákona o potravinách, konkrétne podľa § 28 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. l/, ods. 4 písm. g/ v znení predpisov platných a účinných k 31.03.2013. Tento postup uznal za zákonný a správny aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku.

Pokiaľ ide o správny delikt podľa § 28 ods. 1 písm. a/ zákona o potravinách, toho sa mal žalobca dopustiť tým, že nedodržiaval predpisy týkajúce sa hygieny a udržiavania nezávadnosti potravín určených na predaj, za čo mu podľa platného znenia k 31.03.2015 mala byť uložená pokuta do 100 €, ako malému prevádzkovateľovi. Žalobca však trvá na tom, že tieto nedostatky, vytknuté aj prvou kontrolou RVPS Košice - mesto, po uložení opatrení odstránil a pri následnej kontrole 10.05.2013 už tieto neboli zistené.

Správneho deliktu podľa § 28 ods. 2 písm. l/ sa žalobca dopustil tým, že neoznámil svoju prevádzku na účely registrácie príslušnému orgánu úradnej kontroly potravín. Neurobil tak ani do vykonania následnej kontroly, nakoľko má za to, že nie je povinným subjektom v tejto veci konať. Žalobca tvrdí, že

povinným subjektom je prevádzkovateľ priestorov, teda spoločnosť LABAŠ, s.r.o. Nepredložil však nijaké dôkazy o skutočnosti, že táto spoločnosť je priamym prevádzkovateľom aj samotnej kontrolovanej prevádzky. V neprospech tvrdenia žalobcu hovorí aj skutočnosť, že na pokladničnom bloku, vydávanom predajnou prevádzkou, sa nachádza označenie predávajúceho žalobcu a tiež zmluva o výpožičke priestorov, ktorú spoločnosť LABAŠ, s.r.o. predložila a je z nej zrejmé, že vypožičiavateľom predajného miesta je jednoznačne žalobca. Na základe týchto skutočností je jasné, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že povinným subjektom na účely nahlásenia prevádzky by nemal byť on, ale iný subjekt. Máme preto za to, že žalobca bol povinný oznámiť svoju prevádzku na účely registrácie príslušnému orgánu úradnej kontroly potravín a nakoľko tak neurobil, dopustil sa správneho deliktu.

Čo sa týka správneho deliktu podľa § 28 ods. 4 písm. g/ zákona o potravinách, toho sa mal dopustiť žalobca tým, že nespĺnil opatrenia, uložené kontrolou dňa 17.03.2013 do následnej kontroly, ktorá prebehla 10.05.2013. Pri následnej kontrole však bolo inšpektormi RVPS Košice - mesto zistené nesplnenie len jedného z uložených opatrení, konkrétne nezabezpečenie všetkých dokladov a dokumentov potrebných k podnikateľskej činnosti v mieste prevádzky na účely predloženia kontrole. Ostatné uložené opatrenia boli žalobcom v poskytnutej dobe vykonané.

Na naplnenie skutkovej podstaty tohto správneho deliktu je potrebné nevykonať uložené opatrenia. Možno teda konštatovať, že žalobca túto skutkovú podstatu naplnil a vytvoril tak základný predpoklad na uloženie sankcie, ktorú ustanovuje zákon v rozpätí 1000 - 100 000 €.

Je teda zrejmé, že žalobca sa dopustil viacerých správnych deliktov podľa zákona o potravinách. V danej chvíli tak možno hovoriť o súbehu týchto deliktov. Čo sa určovania výšky pokuty, ako sankcie za toto protiprávne konanie, týka, podobne ako prvostupňový súd, zastávame názor, že správny orgán použil vhodne absorpčnú zásadu. Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov, neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „*analogiae legis*“, tzv. absorpčnú zásadu. Jej podstata tkvie v absorpcii sadzieb (teda prísnejší trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená).

V danom prípade bola uložená pokuta za najzávažnejší z naplnených správnych deliktov, teda § 28 ods. 4 písm. g/. Správny orgán vymeral výšku pokuty v zákonne stanovenom rozmedzí od 1000 - 100 000 €, konkrétne vo výške 1500 €. Výškou sa tak pokuta približuje dolnej hranici sadzby. Dané použitie absorpčnej zásady bolo podľa nášho názoru správne a možné.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanej v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.